

8 Iulie – 14 Iulie

Unitatea în Evanghelie

Textul de memorat: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus.” (Galateni 3:26)

Reformatorul protestant Jean Calvin considera că lipsa armoniei și dezbinarea constituie arma principală folosită de Satana împotriva bisericii și îi îndemna pe creștini să se ferească de schismă ca de ciumă.

Dar trebuie sacrificat adevărul pentru a păstra unitatea? Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă Martin Luther, părintele Reformei protestante, ar fi ales, în numele unității, să-și retracteze concepția despre mântuirea numai prin credință, atunci când a fost adus la judecată înaintea Dietei din Worms.

„Dacă reformatorul ar fi cedat într-un singur punct, Satana și îngerii lui ar fi câștigat biruința. Dar hotărârea lui neclintită a fost mijlocul de emancipare a bisericii și începutul unei ere noi, mai bune.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 135 (166)

În Galateni 2:1-14, vedem că apostolul face tot ce-i stă în putere pentru a menține unitatea grupului de apostoli, în situația în care unii instigatori încercau să-i dezbine. Însă, cu toate că unitatea era importantă pentru el, Pavel nu a acceptat ca adevărul Evangheliei să fie compromis de dragul acestui scop. Diversitatea își are locul ei în unitate, dar niciodată Evanghelia nu trebuie să fie compromisă în acest proces.

Duminică, 9 iulie – Importanța unității

1. Cât de importantă considera Pavel că este unitatea în biserică și ce le scrie galatenilor că a făcut pentru a o păstra? 1 Corinteni 1:10-13; Galateni 2:1,2,6.

După ce respinge declarația că Evanghelia sa nu ar fi de la Dumnezeu, Pavel își îndreaptă atenția, în Galateni 2:1, spre o altă acuzație care îi era adusă. Pare destul de verosimil ca oponenții lui Pavel să fi sugerat că Evanghelia lui nu era în armonie cu ce credeau Petru și ceilalți apostoli, punându-l astfel în postura unui renegat.

Ca răspuns la această acuzație, Pavel povestește despre o călătorie pe care a făcut-o la Ierusalim, după cel puțin paisprezece ani de la convertire. Deși nu putem stabili data exactă a acestui eveniment, în perioada aceea nicio călătorie nu se făcea cu ușurință. Dacă a călătorit pe uscat de la Antiohia până la Ierusalim, Pavel a parcurs cei aproape patru sute optzeci de kilometri în cel puțin trei săptămâni și probabil că a întâmpinat tot felul de dificultăți și de pericole. În ciuda dificultăților, Pavel a făcut călătoria, dar nu pentru că ar fi fost chemat de apostoli, ci la îndemnul Duhului Sfânt. În timpul șederii acolo, el le-a explicat apostolilor Evanghelia sa.

De ce? Nu pentru că s-ar fi îndoit vreo clipă de ceea ce predica. Și nu pentru că ar fi avut nevoie de vreo reasigurare din partea lor. În definitiv, el avea deja paisprezece ani de când proclama Evanghelia. Dar, deși nu avea nevoie de permisiunea sau de aprobarea lor, el pune preț pe susținerea și încurajarea primite din partea celorlalți apostoli.

Prin urmare, învinuirea că mesajul său era diferit era nu numai un atac împotriva lui, ci și un atac împotriva unității apostolilor și a bisericii însăși. Menținerea unității dintre apostoli era vitală, întrucât separarea dintre misiunea lui Pavel pentru neamuri și misiunea bisericii-mamă din Ierusalim ar fi avut consecințe dezastruoase. Dacă între creștinii dintre neamuri și creștinii evrei nu exista unitate, atunci „Hristos era împărțit și toată energia pe care Pavel o investise și spera să o investească în evanghelizarea lumii păgâne avea să fie în zadar”. – F. F. Bruce, *The Epistle to the Galatians* (Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans Publishing Company, 1982), p. 111

Ce probleme pun în pericol unitatea bisericii astăzi? Odată identificate, cum le tratăm? Ce alte lucruri sunt la fel de importante ca unitatea?

Luni, 10 iulie – Circumcizia și falșii frați de credință

2. De ce era circumcizia subiectul principal al disputei dintre Pavel și unii creștini iudei? De ce insistau unii ca neamurile să accepte circumcizia? Geneza 17:1-22; Galateni 2:3-5; 5:2,6; Faptele 15:1,5.

Circumcizia era semnul legământului încheiat de Dumnezeu cu Avraam, părintele poporului evreu. Deși circumcizia era doar pentru descendenții săi de sex masculin, toți oamenii erau invitați să intre în acest legământ cu Dumnezeu. Semnul circumciziei i-a fost încredințat lui Avraam în cadrul legământului despre care aflăm din Geneza 17. Aceasta s-a întâmplat după dezastruoasa lui încercare de a-L ajuta pe Dumnezeu să-și împlinească făgăduința de a-i da un fiu (având un copil cu sclava egipteană a soției lui).

Circumcizia era un simbol potrivit pentru acest legământ. Ea îi amintea că planurile omenești cele mai bune nu pot realiza ceea ce Dumnezeu a promis să aducă la îndeplinire. Ea era un simbol al circumciziei inimii (Deuteronomul 10:16,30; 30:6; Ieremia 4:4; Romani 2:29), al renunțării la siguranța de sine și al bizuirii constante pe Dumnezeu.

Pe vremea lui Pavel însă, circumcizia devenise un semn important al identității naționale și religioase, semnificația ei inițială fiind dată uitării. Cu aproape o sută cincizeci de ani înainte de Hristos, unii patrioți, cu un zel exagerat, i-au forțat pe toți evreii necircumciși din Palestina să fie circumciși și, mai mult chiar, le-au cerut acest lucru tuturor bărbaților care locuiau în țările învecinate și care se aflau sub autoritatea lor. Ba mai mult, unii credeau că circumcizia era pașaportul spre mântuire. Ideea aceasta se regăsește în epigramele antice unde se declară următoarele: „Bărbații circumciși nu se duc în gheenă [iad].” – C. E. B. Cranfield, *A Critical Exegetical Commentary on the Epistle to the Romans*, p. 172

Ar fi o greșeală să presupunem că Pavel se opunea circumciziei în sine. El se opunea ideii că neamurile trebuie să se supună circumciziei. Învățătorii falși spuneau: „Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți” (Faptele 15:1). Așadar, de fapt, problema nu era circumcizia, ci mântuirea, iar conflictul era între cei care credeau că mântuirea poate fi primită doar prin credința în Hristos și cei care credeau că mântuirea este câștigată prin ascultarea omului.

Poate că astăzi circumcizia nu mai este o problemă. Dar există vreo problemă similară în biserica noastră astăzi? Care anume?

Marti, 11 iulie – Unitate în diversitate

3. Pavel declară că niște falși frați în credință s-au furișat „printre noi ca să pândească slobozenia pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne ducă la robie” (Galateni 2:4). De ce anume sunt eliberați creștinii? Ioan 8:31-36; Romani 6:6,7; 8:2,3 Galateni 3:23-25; 4:7-8; Evrei 2:14,15. Cum experimentăm noi această libertate?

Libertatea (în trad. Cornilescu *slobozenia*), ca descriere a experienței creștine, este un concept important pentru Pavel. El a folosit acest cuvânt mai frecvent decât orice alt scriitor din Noul Testament, iar în cartea Galateni cuvintele *slobod/slobozenie* apar de numeroase ori. Totuși, pentru creștin, libertatea înseamnă libertate în Hristos. Ea este oportunitatea de a duce o viață de devoțiune neîngrădită față de Dumnezeu. Ea implică eliberarea din robia față de dorințele naturii noastre păcătoase (Romani 6), eliberarea de sub condamnarea Legii (Romani 8:1,2) și eliberarea de sub puterea lui Satana (1 Corinteni 15:55).

4. Ce au recunoscut apostolii cu privire la misiunea lui Pavel și cea a lui Petru? Ce ne spune aceasta despre unitatea și diversitatea care trebuie să existe în biserică? Galateni 2:7

Apostolii au înțeles că Dumnezeu îl chemase pe Pavel să le predice Evanghelia neamurilor, după cum îl chemase pe Petru să le predice Evanghelia iudeilor. În ambele cazuri este vorba despre una și aceeași Evanghelie, însă era prezentată diferit în funcție de oamenii cărora le era adresată. În versetul acesta, găsim în

mod implicit „recunoașterea importantă a faptului că aceeași afirmație este în mod sigur percepută diferit și are un impact diferit în contexte sociale și culturale diferite... Exact acest mesaj unic constituie fundamentul unității creștine, înțeleasă ca unitate în diversitate!” – James D. G. Dunn, *The Epistle to Galatians*, p. 106

De ce ar trebui să fim deschiși la metodele evanghelistice care ne scot în afara „zonei personale de confort”? Există metode misionare pe care nu ar trebui să le folosim? Care? De ce?

Miercuri, 12 iulie – Confruntarea din Antiohia

După consfătuirea la care a participat Pavel la Ierusalim, Petru a venit în Antiohia din Siria, unde se afla prima biserică a neamurilor și unde era sediul activităților misionare ale lui Pavel. În timpul șederii sale acolo, Petru a stat la masă nestingherit cu creștinii dintre neamuri, însă, în momentul sosirii unui grup de creștini iudei trimiși de Iacov, el și-a schimbat complet comportamentul, de teama lor.

5. De ce n-ar fi trebuit Petru să se poarte așa? Compară Galateni 2:11-13 cu Faptele 10:28. Ce ne spune purtarea sa despre cât de tributari putem fi culturii și tradiției în care am crescut?

Unii au dedus în mod greșit că Petru și ceilalți iudei care îl însoțeau au încetat atunci să mai respecte legile din Vechiul Testament, referitoare la hrana curată și necurată. Totuși textul nu obligă la o astfel de interpretare. Dacă Petru și toți creștinii iudei ar fi abandonat legile iudaice privitoare la hrană, probabil că s-ar fi produs o mare tulburare în biserică. Iar dacă s-ar fi întâmplat așa, lucrul acesta ar fi fost consemnat undeva, dar nu este consemnat. Mai degrabă, problema era legată de așezarea la aceeași masă cu neamurile. Mulți iudei îi considerau pe cei dintre neamuri „necurați” și evitau, pe cât posibil, contactul social cu ei.

Chiar și Petru era frământat din această cauză și numai în urma unei viziuni primite de la Dumnezeu a reușit să înțeleagă ce trebuia să facă. Când a intrat în casa sutașului roman Corneliu, el i-a spus: „Știți... că nu este îngăduit de Lege unui iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat” (Faptele 10:28). Deși știa acest lucru, i-a fost atât de teamă să nu-i supere pe compatrioții lui, încât a revenit la vechea atitudine. Iată cât de puternică era și în viața lui influența culturii și a tradiției!

Totuși Pavel a arătat clar ce însemna această faptă a lui: cuvântul grecesc folosit în Galateni 2:13 este ipocrizie. Până și Barnaba „a fost prins în lațul fățarniciei lor”, spune el. Cuvinte tari, rostite în dreptul unui om al lui Dumnezeu de un alt om al lui Dumnezeu!

În ce aspecte ale vieții constăți că ești ipocrit? Cum poți identifica ipocrizia și cum o poți elimina din viața ta?

Joi, 13 iulie – Grija lui Pavel

Fără îndoială că atmosfera era tensionată în Antiohia: Pavel și Petru, doi lideri ai bisericii, se aflau între credincioșii dintre neamuri, iar Pavel nu se sfiește să îl tragă la răspundere pe Petru pentru atitudinea lui duplicitară.

6. Care sunt motivele amintite de Pavel, pentru care spune că i s-a opus public lui Petru? Galateni 2:11-14

Din perspectiva lui Pavel, problema nu era aceea că Petru a luat decizia de a sta la masă cu vizitatorii din Ierusalim. Cu siguranță că tradițiile străvechi cu privire la ospitalitate îi impuneau acest lucru.

Problema era „adevărul Evangheliei”. Așadar, nu era doar o chestiune legată de părtășie sau de obiceiurile de a lua masa. Fapta lui Petru compromitea, în fapt, întregul mesaj al Evangheliei.

7. Ce detalii găsim în Galateni 3:28 și Coloseni 3:11 pentru a înțelege atitudinea categorică a lui Pavel?

Când Pavel s-a întâlnit cu Petru și cu ceilalți apostoli la Ierusalim, cu toții au ajuns la concluzia că neamurile se puteau bucura de binecuvântările lui Hristos fără să se supună circumciziei. Însă acum, gestul lui Petru pune în

pericol această unitate de vederi. Până atunci, iudeii și neamurile se întâlniseră într-o atmosferă de părtășie deschisă, dar acum adunarea era dezbinată și exista riscul divizării ulterioare a bisericii.

Din perspectiva lui Pavel, comportamentul lui Petru transmitea ideea că cei veniți dintre neamuri sunt, în cel mai bun caz, creștini de rangul doi și îi presa să se conformeze pentru a se bucura deplin de calitatea de frați. De aceea, Pavel spune: „Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca neamurile și nu ca iudeii, cum silești pe neamuri să trăiască în felul iudeilor?” (Galateni 2:14). Expresia „să trăiască în felul iudeilor” poate fi tradusă mai fidel „să iudaizeze”. Cuvântul acesta era des folosit și însemna „a adopta practicile iudeilor”. El era folosit de neamurile care veneau la sinagogă și care practicau ceremoniile iudaice. Acesta este motivul pentru care adversarii lui Pavel din Galatia, pe care el îi numește frați mincinoși, sunt numiți și „iudaizanți”.

De parcă fapta lui Petru n-ar fi fost îndeajuns, Barnaba a adoptat și el aceeași atitudine, deși știa la fel de bine ce ar fi trebuit să facă. Iată cât de puternică e „presiunea grupului”! Cum putem învăța să nu ne lăsăm influențați negativ de cei din jur?

Vineri, 14 iulie – Un gând de încheiere

Pentru aprofundarea studiului despre unitatea în diversitate în biserică, citește din Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, capitolul „Explicarea unor declarații timpurii”, ed. 2012, p. 53 (75), și din cartea *Slujitorii Evangheliei*, subcapitolul „Tactul”, ed. 2004, pp. 86–87 (117–119).

„Chiar și cei mai buni dintre oameni, dacă sunt lăsați în voia lor, vor face greșeli grave. Cu cât i se încredințează mai multe responsabilități cuiva, cu cât este mai înaltă autoritatea de a dicta și de a controla, cu atât mai multe greșeli va comite agentul uman, ducând la pervertirea minților și a inimilor, dacă nu umblă cu grijă pe calea Domnului. În Antiohia, Petru nu a reușit să respecte principiul integrității. Pavel a fost nevoit să se opună deschis influenței sale distructive. Lucrul acesta este consemnat, pentru ca alții să profite de el și pentru ca lecția aceasta să fie o avertizare solemnă pentru bărbații din poziții înalte, ca să nu cadă la examenul integrității, ci să respecte îndeaproape principiul.” – Comentariile Ellen G. White, în *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1108

BIBLIA ȘI CARTEA *PROFEȚI ȘI REGI* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Isaia 41–47

1. Unde este scris că Dumnezeu spune că va „striga ca o femeie în durerile nașterii”?
2. Cu ce L-a chinuit și l-a obosit Israel (Iacov) pe Domnul?
3. Cum îl numește Domnul pe cel care se ceartă cu Făcătorul Său?
4. Cum încercau să vestească viitorul cei întrebați de „fiica Babilonului”?

Profeți și regi, capitolul 28

5. Ce anume a trezit în inimile multora dorința după lucruri mai bune?